

50 megatona

fernán uelet

ZUVOV GROB

Začutao je u njemu glas
koji je otvarao srce.
Ne probudiše ga više
ni perunike, ni plavet.
Blagonaklono nebo
svud je oko njega zgasnulo.

Nijedna prazna pluća
ne istisnuše tako konačno
vazduh koji priziva
oblikuje, i spaljuje reč.

Iz usta su mu izletale ptice
vatrenog perja, da u daljini
stablo od zemlje otrgnu.
Zemlja se raspinjala
u dubokom saglasju
lišća, zlata i samoglasnika.

Najednom oteža noć
kroz koju je brizgala laka krv
(Bog je upravo beše zadojio).

50 MEGATONA

Na balonu uvrh kanapa
USKRS
bezuspešno kroti hladnoću

O pesmo žita
gde se iz crnih reči
rađa dan

Medveđim kretanjama
krstari anđeo
oko zore

Pred ogledalom
duh
plamsa

Juri, pelivane, na konopcu od zmiije!

Sunce čuti.
Atom se samoubija.

Večnost se odvađa od čoveka.

BUĐENJE

Bolestan isplivah iz puti,
ko plivač, izronih iz mora boje sleza.
Uzeh lisnatu šumu
da ubijem hladnoću
u mojoj groznici.
Kad taknuh plavetnilo
na kori drveta
ono mi pljunu u dušu.

JECAJ SVETLOSTI

Poznajem u čoveku zreli vetar
od dahtavih sazvučja vruć

On jeca
otkako se
svetlost začu

i oplakuje tišinu
u zavetrini jutra
usnulog u detetu

IZJALOVljeni POKRET

Izjalovljeni pokret!
Hitri moj kret,
ponuda onemogućena u zametku,
Promašaj tela!
gluvog mog tela,
ove vaze prekrivene tkaninom.
Gde je anđeo da mi pokaže
visoku stazu ostvarivanja,
svetlo prostranstvo usmerenog tela?

OPERACIJA

Moje srce osvetljava kost
sledena od suvoće

Ali Bog upire svoj pogled
i dubi jezgro koje krvari
poput noža
oblikuje mišić u vremenu,
uranja u izvor krvi.

PLANINA

Zbilja, planina...

Nije li padina nešto zaustila
onamo gde senke i drveta čute?

Gasi se osmejak, sam
blago zgusnut na Istoku,
što ga sunce nerado napušta.

Visoko pronosim blesak bdenja,
oko dignuto u sjaj,
uprkos vrlo zvučnog nadiranja.

Preveo Milovan Đanojlić

BELESKA O PESNIKU

Fernán Uelet (Fernand Ouellette) rođen je u Montrealu godine 1930. Od 1955. objavio je desetak knjiga pesama i ogleda. Ulazi u red najboljih kanadskih pesnika francuskog jezika. Pripada grupi kvebečkih autonomista okupljenih oko časopisa *Sloboda*.

glas

slobodan bilkić

JAVNO MNJENJE

čovek koji želi
da pojede hleb
treba da ga uzme među prste
razlomi
prinese ustima
i

zagriže

DAN I NOĆ

na horizontu
moram da vidim
ono
što nisu videli moji
prethodnici i sledbenici

prost uslov silne jednačine

poezije

GLAS

pišem razglednicu kući u
kojoj
objašnjavam moje odsustvo
i
prilike sadašnje
razglednica je u boji i lepa
oče da li si primio moj pozdrav

ZENA

s leđa smo isti

upličem joj se u
Razliku

VERNOST

njuška psa
nepredvidljiva azbuka jezika

dok mi predano liže
ruku
jezik mu promiče kroz
zube

MOGUĆNOST RADA

kopati hrabro

izvor saznanja i sigurnosti
nije
dublji
od kostiju predaka

nikola strajnić
parmenid

No 1	No 2	No 3	No 4	No 5	No 6
Dvoputo je Noć se blista	Razdijeljenost Sljubljujuća	Plaho sluti Beznako je	Zlatom zvoni Zrelost dana	Utihnuli Sturka glasi	Samotno spi Budnost meka
Rasvjetljeni Dani tonu	Tihi rijek i Svjetlost muka	Nijema srebra Kladenaca	Smiješak neba Tihotoka	Tavna nježnost Ružičnjaka	Prizvano i Neprizvano
Neba bruj i Mrmor duha Skladaju se U svjetlinu	Smjerni smo Ko vlati blage Našeg vrta Večernjega	Moj te pogled Domašuje Moja želja Rasplamsava	Necvast zvijezda Rijekom stazi Beskrajno Zaklađujući	Blisko cvjeta Poput zvijezda Riječi naše Zablistale	Posvuda noć Blagom zori Dan posvud Utuljujući